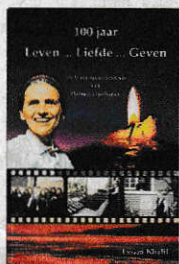

maandag 12 mei 2014

Reformatorisch Dagblad

De vorige week op 102-jarige leeftijd overleden Heleen Voorhoeve werkte sinds 1937 als zendelinge in Egypte.

zending

100 jaar leven, liefde, geven. De levensgeschiedenis van Heleen Voorhoeve,
Essam Khalil; uitg. Daniël, Zwolle, 2014; ISBN 978 90 79718 13 9; 136 blz.; € 12,50.

Bethel in Egypte

tekst Albert-Jan Regterschot
beeld uit besproken boek

De vorige week op 102-jarige leeftijd overleden Heleen Voorhoeve wijdde haar leven aan christelijk onderwijs in Egypte. Sinds 1937 woonde en werkte ze in dat land.

In vloeiend Arabisch spreekt ze ruim duizend gasten uit binnen- en buitenland toe. „Deze school is naar waarheid "Bethel" genoemd, of "Huis van God", omdat we zonder Zijn hulp niet in staat zouden zijn geweest de vele moeilijkheden die we tegenkwamen, te overwinnen.

Het is 5 februari 1954. Aan het woord is de dan 41-jarige Heleen Voorhoeve. Zojuist is het nieuwe gebouw van de Bethelschool geopend. Aan het voor die tijd moderne gebouw is twee jaar gewerkt. Meer dan duizend jongens én –voor Egyptische begrippen uniek– meisjes, krijgen hier een opleiding. En niet onbelangrijk: onderwijs uit de Bijbel is een vast onderdeel van het dagprogramma.

Ten tijde van de opening van de school werkt de Nederlandse al zeventien jaar in Egypte. Haar geringe postuur contrasteert met haar grote daadkracht. Als ze na een intensieve taalstudie in Alexandrië in 1938 arriveert in het dorp Tema, assisteert ze enkele maanden een Engelse onderwijzeres van een cursus voor

meisjes. Ze kan dan nog niet vermoeden dat dit dorp, dicht bij de Nijl in Boven-Egypte, de komende 76 jaar bijna zonder onderbreking haar woonplaats zal zijn. In 1939 reist de Engelse onderwijzeres terug naar Engeland, het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog verhindert dat ze daarna opnieuw in Egypte kan werken. Voorhoeve staat er voortaan alleen voor.

Vanaf 1941 breidt het werk op de school zich sterk uit. Voorhoeve krijgt steeds meer verantwoordelijkheden. Tussen 1938 en 1945 stijgt het aantal leerlingen van 70 naar 300. Voorhoeve slaagt er in de opleiding steeds meer het karakter te geven van een echte school.

Ondertussen heeft de zendinge, die is uitgezonden door de Vergadering der Gelovigen in Den Haag, het niet makkelijk. De Tweede Wereldoorlog maakt contact met en ondersteuning door Nederlanders onmogelijk. Bovendien wordt ze meerdere malen getroffen door ziekten..

Voorhoeve spreekt bij de opening van het nieuwe gebouw, in 1954, over Gods trouw. Toch wordt haar geloof meermalen beproefd. Als de Egyptische overheid in 1959 alle scholen nationaliseert, weet Voorhoeve vooral dankzij het respect dat ze geniet, bij de autoriteiten een uitzondering te bedingen voor de Bethelschool.

Jaar na jaar ziet het ochtendprogramma van Voorhoeve er op doordeweekse dagen zo uit: Opstaan om 7 uur. Om 7.45 uur dagopening met de leerkrach-

ten van de school, waarbij ze uit de Bijbel leest en er geestelijke liederen worden gezongen. Om 8 uur verzamelen alle kinderen zich, waarop Voorhoeve hun een Bijbelverhaal vertelt en met hen zingt. Daarna beginnen de lessen. „Zo hoorde ieder kind in één jaar ongeveer 150 verhalen uit de Bijbel en leerde 150 verzen uit het hoofd”, concludeert Essam Khalil, de auteur van haar levensverhaal.

In de wijde omgeving is er onder christenen en islamieten waardering voor de toewijding van het onderwijzend personeel. Van westerlingen moeten veel radicale islamieten niets hebben, maar voor Heleen Voorhoeve maken de meesten een uitzondering.

In 1997 bezoekt de dan 85-jarige zendinge voor het laatst haar geboorteland. Terug in Egypte draagt ze geleidelijk steeds meer taken over. Jarenlang heeft ze ondersteuning gehad van andere Nederlandse zendingen. Steeds meer nemen lokale helpers echter het werk over. Zo staat de school vandaag de dag onder leiding een Egyptische directie die voortgaat in de lijn van Voorhoeve: uitkomen voor het Evangelie, maar er ook zijn voor alle Egyptenaren.

De levensbeschrijving van de Egyptische christenauteur Essam Khalil verscheen in 2012 in het Arabisch, bij de 100e verjaardag van Voorhoeve. De Nederlandse vertaling is van begin 2014. Het is een boeiend relaas van een vrouw die met Woord en daad haar liefde voor de Egyptenaren tot uitdrukking bracht.

